



Продължение от "Бог е Утеха"

Затова стоим с тялото, молим се, ядем, кръстим се и благодарим, всичко се превръща в един материален диалог, в доксологична връзка, която дава плодовете на Светия Дух. Не просто ще получиш утеха, утехата е голяма стъпка, но не е последната стъпка. Идват и харизми след това. След това идват по-трайни и дълбоки дарове, т.е. съществува утеха, но и дар, и когато дойде дарът, човек чувства, че е дал много малко, за да придобие този дар. Това са харизмите, даровете, както ги описва св. ап. Павел. Къде да ги намерим днес, къде да ги купим? В този случай човек прави малка стъпка, в действителност се лишава от нещо, което е болно, което реално го разболява, и вместо да спре до това „вземане-даване“ с Бога и Бог да ни каже - много добре, спрях те от разрухата, в която се намираше, и искаш още? Изцелих те! Вместо да спре дотам, това е страхотното, Той му казва- Дойди сега да вземеш харизми! Това, което казва на блудния син – сложете му пръстена!, какво означава пръстенът? - че той е син и наследник, че отново е това, което е бил преди.

Това обаче е неочаквано, нито блудният син го е очаквал, нито ние сме го очаквали. Това Бог да ми прости и да ме възстанови, добре, Той е Бог, навярно мога да го очаквам, но да ме направи отново син и наследник по благодат, е, това не сме го очаквали, и когато го срещнем, там реално човек се изумява. Разбирате ли? Той не просто ти дава прошка, а отново те уверява за Своего бащинство и вечност, че отново те чува. След това ти пак се хлъзваш, а Той отново те връща. Виждате изповедта - ако знаехме какво е изповедта, нямаше да оставяме да става рядко или никога, изповедта е възстановяване на Кръщението, тя е избистрянето на тази бащинска и синовна връзка – съгреших пред небето и пред тебе! Блудният син го казва веднъж, а ние често, всеки ден, ако искаме, ако е нужно, не казвам без причина, а с причина. Ок, да изясня, защото

има някои, които мислят, че да се изповядат един път в годината е ок. Хайде два пъти. Ама два пъти нищо не означава, нима в продължение на останалите 6 месеца всичко е наред и животът ти е в Светия Дух? И постоянно си в боговидение? И особено клириците, които понякога мислим, че слагайки расото, сме станали възлюбени чеда на Бога - такива сме всички, и клириците, но само ако така го разбираме и така го гледаме, т.е. само ако развиваме тази връзка и това равнище. Ако тази връзка бъде загубена и презряна, не казвам някой да се подхлъзне като човек, а ако я презре, тогава харизмата се отнема, не съществува харизма, която да пребъдва, ако презираме връзката, пренебрегваме я и живеем сякаш тя не съществува.

И тъй, идва час и човек реално може да се окаже без харизмите, които е имал. Не ако падне, а ако сметне, че това неговото падение, каквото и да означава, е естествено състояние и има право да бъде в това състояние. Тази идея, че телата ни са храм на Светия Дух, е превъзходна. Никъде няма да я намерите. Навсякъде ще видите, че тялото се приема за грешка във вселената, нещо, от което трябва да се избавим. Или, когато не можем да се избавим от него, тогава то е нашата присъда и край на нашето тяло е нашият собствен край. С други думи, идеята, че тялото е храм на Светия Дух в смисъл, че този храм са св. мощи, виждате храма, неговите камъни и колони, това е „свещена архитектура“, не строим храм ей-така на шега, формата има значение и дори велики отци като св. Максим Изповедник говорят за богословие на храма, т.е. защо е такава формата на храма, защо една част на храма е по този начин, друга – по друг, какво символизира едното и какво другото, какво е храмът. . . Целият храм представлява свещена символика. Затова не можеш да кажеш – виж, аз зачитам Църквата, но громя храмовете. Горя ги. Тези, които са горили храмовете, са ги горили, защото горили това, което било вътре, това искали да изгорят. Те не могли да го изгорят и затова горили храмовете и ги превръщали в кафенета, игрища, бани. Днес ни канят на едно велико оскверняване и всички малко или много сме съучастници в него. Трябва да видим това нещо в перспективата на Бога, за да можем да разберем това, което Бог иска зад всичко това.

За да съгреша някой в миналото, той трябвало да се „подвизава“, да търси, да намери, а сега - т.е. съществува огромна лекота, с която може да се извърши злото. И затова днес хората са изморени, особено младите са изморени вътрешно, но именно идеята, че тялото е храм на Светия Дух, тоест, че Бог обитава в това тяло чрез Своята благодат - царството Божие е вътре във вас, това може да помогне. Ако видите как св. Симеон Нови Богослов описва състоянието на обожението, ще видите някои стихове, които буквално ще ви изумят. След св. Причастие той преживява това нещо - богословието на психо-соматичното единство на човека. И казва следното нещо: вижте, Бог не е нещо, което си въобразявате и мислите, а нещо, което, когато се появи, го усещаш във вкуса, в обонянието, в слуха, тоест психосоматично, и човек плува в благодатта. Това е опитът на великия светец. Тялото не е станало душа, нито душата е станала тяло, а казва- Бог пребъдва Бог, душата пребъдва душа и тялото пребъдва тяло, както е създадено пръст. Но въпреки това тази пръст има реално общение с Бога и прави нещата по Бога. За нас това е непознато, малцина знаят как да вършиш телесните неща по Бога, в миналото повечето хора са го знаели, т.е. как да вършиш нещата по Бога – и телесните и душевните- това е страшен опит и огромно щастие, защото прославяш Бога не с думи, а с цялото твое същество, с това как ще застанеш, с всичко, и всичко става събитие на общение с Бога. Затова след това разбираме.

Нека видим защо е било нужно Въплъщението. Защо е било нужно, за какво? Често задавам този въпрос на студентите и те ме гледат. За какво е било нужно? Не би ли могъл да стане един акт на небесно опрощение, едно помирение, каквото сме казали, казали, каквото сме направили, направили, Аз съм Бог, вие сте немощни създания, биваме опростени и приключваме. Защо е нужно Въплъщението? То е нужно само поради една причина- за да можем да станем телесен храм на Светия Дух, понеже сме психо-соматични същества, за да се прелее в нас божествеността по психосоматичен начин, за това е нужно Въплъщението. Както казва един велик отец св. Григорий Богослов - то е нужно, за да се освети човешкото на Бога - велик израз. Тоест то е нужно, за да влезем в божествеността, в Бога по психосоматичен начин, това е един светец, не е просто един добър човек, с добри хора е пълна страната и накрая отиват в затвора. По причини, които ние не знаем. Добри хора сме всички ние и резултатът е трагичен, защото не сме храмове на Светия Дух. Едно е да си добър и да те ласкаят: а, колко си добър! и друго да си храм на Светия Дух, т.е. когато Бог ходи в плът, Христос в нас, и след това всичко става по различен начин. Въпреки огромните наши проблеми, Бог прави нещо с нас и това, което прави, е дълбоко, велико и съвършено, нашите критерии постепенно се променят, можем да виждаме по-ясно и разбираме, придобиваме по-голяма разсъдливост и това пътуване няма край, докато стигнем до „до състояние на мъж съвършен, до пълната възраст на Христовото съвършенство" (Еф. 4:13), тоест докато реално да стигнем там, където Христос иска.

Когато попитахме старец Паисий, бидейки млади, как да гледаме на девойките, тоест терзаехме се с техния външен вид и облекло, той ни каза- да гледате на тях като на светици! Това нещо ми направи голямо впечатление. Какво означава? То означава, че пред себе си имаш не просто едн-коя си, а например света Неделя, едно същество, което е вечно в Божия промисъл, вечен човек, защото логосите на съществата съществуват предвечно, съществуват в Божията воля предвечно и безкрайно, тоест това същество, в което се случва цялата драма на вселената, цялата драма на падението и спасението, там Светия Дух търси начините да формира тази личност „в Бога". Тя не е това, което ти казва в онзи миг, а нещо много по-дълбоко, и търсейки това по-дълбоко нещо, постепенно започва и се променя начинът, по който гледаш на другия. Разбирате ли Бог на какво ни кани? Не на някакво външно юридическо съгласуване, това не би ни интересувало. Нашият Бог не е немъдър, а премъдър, Той ни зове към възстановяването на личността и затова на брака, който днес също се е принизил, дори богословски, трябва да гледаме с голямо уважение, бракът означава сякаш вземам тази вода- обикновена вода, ще я изпия и ще свърши, но водосветът ще я освети. Бракът означава да вземеш естествената връзка и да отведеш в Църквата, както носиш просфората и след това става Тяло Христово. На Бога принасяме завършени неща и затова просфората е кръгла, тя е икона на целия свят. Църквата не се занимава с юридическата страна, но ако това, което принасяш в онзи миг, е остатък, едно нищо, тогава хулиш Бога с това, което правиш. Духът на Писанието е: принасяш ли обратно Божият дар, за да може да ти бъде върнат вече осветен? Този диалог, който в една моя книга нарекох диалогична взаимност - когато Бог се обърне към нас, след това сякаш забравя, че тези дарове, които ми е дал, са Негови, и когато аз му ги принасям обратно, сякаш аз съм ги създал и Му ги принасям, а Той ги приема, сякаш са мои. И тъй, аз правя ли това взаимно принасяне? В това е въпросът и след това може да се осъществи

Затова прославете Бога в телата си и в душите си, които са Божии

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Четвъртък, 09 Януари 2014 19:38

един друг процес, а именно естествената любов може да се възведе в реална любов. Защото не след дълго естествената любов ще се изчерпи и отново ще се окажеш жаден - пиеш вода, водата свършва, пак искам, дай ми още, разбирате ли? – и още вода, и още и човек не може да разбере защо трябва да спре да търси постоянно друга вода и да създава нови връзки, докато се изчерпи и се срина. Защото междувременно невъобразимо се е изтерзал, защото и другият иска да пие и той не може да му даде и т.н. Затова Брактът е изход от една безизходица. Разбира се, без да знаем това, ще се създадат други безизходици в Брака. Това е друга история. Затова бракът се е принизил, както и неговото богословие не се преподава и възприема правилно. Или влизаме в Брака само с мисълта за естествената връзка, че той от само себе си може да ни даде всичко, но това не е истина. Бракът трябва да се обновява, за да бъде плодотворен и да се обновява в реалната любов, която се ражда в Тайнствата, в изповедта, по начини, които понякога са тайнствени и така се превръща в живот, изпълнен с вяра. . .

Превод

от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}